

Stykke er et Medlidenshedsstykke, som jo er kommet frem paa Grund af forskjellige Udtalelser ved denne Sags 2den Behandling. Men ligesaa vist som det er, at de dengang fremkomne Ytringer, der have foranlediget Forslaget om det omhandlede Stykkes Tilføielse, nærmest vare begrundede i en Frygt for, at man skulde gaae Kjøberne for nær, ligesaa vist er det, at man ved at lade Kjøberne heelt gaae ud vil samme hele den foreslaaede Lovs Kraft, og at man ved en Tilføielse som den her omhandlede vil henvise Kjøberne til at bruge Midler til at frie sig for Straf, som i og for sig let kunne blive forkastelige. Vi ville nemlig som Følge af den nævnte Tilføielse let faae den samme Historie i Sager om den foreslaaede Lovs Overtrædelse som i andre Sagtager, at der idelig bliver Spørgsmaal om Vidnesbyrd af Tjenestefolk og andre Personer i lignende Stillinger, og at der hyppig vil blive foranlediget aflagt falsk Ed og falske Forklaringer, hvad man maa undlade at give Anledning til. Kom der derimod ganske simpelt og klart til at staae, at Kjøberen, for at blive fri for Straf, skal paavise Sælgeren, saaledes at denne kan straffes, saa vilde der ikke blive nogen Tale om den Slags Ting. Jeg troer, at enhver Politimester, der kan komme til at see paa den omtalte Bestemmelse, vil sige, for at bruge et simpelt Udtryk: „Vi ville faae et evigt Brøvl ud deraf“. Jeg for mit Bedkommende vil derfor opfordre til at stemme imod det af Udvalget under Nr. 7 foreslaaede Stykke og at lade Lovforslaget forsaavidt blive staaende, som det blev vedtaget ved 2den Behandling, hvorefter Kjøberen ligesom har et Ansvar.

Madvig: Jeg skal yttre et Par Ord om det samme Vædringsforslag, hvorom den ærede sidste Daler nys udtalte sig. Jeg talte ved denne Sags 2den Behandling for, at den Bestemmelse i Lovforslaget, som fastsætter Straf for Kjøberen af et Stykke Vildt, der er skudt i ulovlig Tid, skulde gaae ud, idet jeg betragtede denne Bestemmelse mod Kjøberen som vexatorisk. Da det dengang fra min Side blev yttret, at en saadan Bestemmelse var imod vor Lovgivnings almindelige

Analogi, blev der derimod indvendt, at man dog havde lignende Bestemmelser i vor Lovgivning, og der blev til Beviis herfor oplæst et Stykke af en ældre Placat, hvori der netop var antydet, at det var af Vigtighed at holde sig til Kjøberen for at kunne komme efter en begaaet Forbrydelse. Jeg skal med Hensyn hertil nu bemærke, at den Bestemmelse, som saaledes blev citeret, en Placat af 1841, angaaer Tyveri og altsaa gaaer ud paa at understøtte Opdagelsen af Tyveri, i hvilken Retning navnlig den ældre Lovgivning har været streng. I det her foreliggende Tilfælde er der jo imidlertid slet ikke Tale om, at Hovedforbrydelsen er et Tyveri. Hovedforbrydelsen er her kun en Overtrædelse af en Politibestemmelse — thi anderledes kan man dog ikke opfatte Bestemmelsen om Fredningen af visse Dyr til visse Tider — en Forseelse, som kun straffes med Pengebøder. I et saadant Tilfælde finder jeg, at det er for strengt, og at det er at gaae for vidt, for at komme efter Forseelsen, at man ogsaa vil ramme Kjøberen. Jeg skal i saa Henseende henvise til en, som det forekommer mig, meget nærliggende Analogi. Vi have jo en Række af Politistraffebestemmelser for at forhindre en ulovlig Handel, som det i sædeltig Henseende er meget vigtigt at forhindre, nemlig den ulovlige Brændeviinshandel. Men nu er der vel sat Bøder for den, der ulovlig handler med Brændeviin, men der er aldeles ikke fastsat nogenjombestemt Straf for den, der, endog med den fuldkomneste Kundskab om, at Sælgeren ikke har nogen Diet til at sælge Brændeviin, kjøber dette. Og mig forekommer det dog nu at være at gaae for vidt i Om sorgen for de Dyr, som man vil frede, at man med Hensyn til dem er strengere, end man er, hvor det gjælder om at forhindre ulovlig Brændeviinshandel. — Jeg kan imidlertid til en vis Grad berolige mig ved det Vædringsforslag, der nu ved denne Behandling er stillet af Udvalget under Nr. 7, efter den Opfattelse, som jeg har af dets Mening. Jeg opfatter det nemlig rigtignok noget anderledes, end en æret Landsthingsmand paa den anden Side af Salen (Drenbøll) ønskede, at man skulde opfatte det. Han vilde, at man skulde være saa streng at fordrø, at Kjøberen